

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Seitsmes raamat

JÕULUD KNIGHTS BRIDGE'IS

Swifti jõeoru romaan

Carla Neggers
A Knights Bridge Christmas
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Carla Neggers
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10331917
ISBN 978-9949-87-008-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Leole ja Oonale

PROLOOG

„Ma ei saa muutuda! Ma ei saa! See ei ole nii, nagu ma ei kahetseks pattu, see on lihtsalt ... Kas poleks parem, kui ma läheksin lihtsalt koju voodisse?”

CHARLES DICKENS „JÕULULAUL”

Detsember 1945

VIIETEISTKÜMNEAASTANE Daisy Blanchard seisatas peatänaval ja ohkas, vaadates kunagi suursugust maja teisel pool Knights Bridge'i linnaväljakut, linna raamatukogust veidi edasi. 1892. aastal ehitatud majal oli kumerduv eesetik, kõrged aknad ja viktoriaanlikud detailid, mis pidid omal ajal suurejoonelised välja nägema. Nüüd, nädal enne jõule, nägi maja halli talvetaeva taustal välja räämas ja hüljatud. See ei olnud kaunistatud. Eesuksel polnud isegi jõulupärga.

See oli peaaegu kõige halvema välimusega maja linnakeses.

Minu maja, mõtles Daisy jahmatusega.

Isegi sõja ajal oli temal ja ta emal õnnestunud see jõuludeks ehtida. Nad otsisid majast paela- ja lõngajuppe, lõikasid igihaljaid oksid ja korjasid õuelt männikäbisid. Nad püüdsid olla leidlikud. Igaüks nende väikeses linnas Bostonist lääne pool oli teinud sedasama – kasutanud, uuesti kasutanud, parandanud, jaganud seda, mis neil oli. Teised kodud, ärid, kirikud, raamatukogu ja linnahooned olid pühadeks kaunistatud. Esimese

Koguduse kirikul oli Jeesuslapse sõim ning universaalkaupluse ees tervitas ostjaid porganditest ninadega ja kübarates lume-meeste perekond.

Daisy teadis, et ainus põhjus, miks tema maja polnud kaunistatud, oli see, et ta isa pidas kaunistamist aja ja jõupingutuse raiskamiseks.

Ta oli veel üks Ebenezer Scrooge.

Daisy tundis end sellise mõttelaadi pärast halvasti. *Anna talle aega*, oli ema talle öelnud. Daisy püüdis, aga see polnud lihtne, kui ta nii meeleheitlikult tahtis nende jõulude ajal lõbutseeda. Tema isa oli üle kolme aasta olnud sõjas, teenides Atlandil laevastikus. Ta oli isast nii väga puudust tundnud. Kui isa septembris koju oli tulnud, oli ta olnud nii vaimustatud. Kuid isa oli sõja ajal muutunud ja ka tema oli muutunud. Ta oli suureks kasvanud. Ta ei olnud enam laps. Ta ei osanud neid muutusi isas põhjendada, välja arvatud see, et sõjas võitlemine ja eemalolek olid nõudnud oma lõivu. Isa ei rääkinud neist aastaist, aga Daisy teadis, et ta pidi olema näinud kohutavaid asju.

Sõja lõppedes tahtsid Knights Bridge'i inimesed oma mured ja kurbuse unustada ning tähistada seda sügava tänutundega ohverduste eest, eriti nende ees, kes olid andnud oma elu. Kui isa teda ärritas – mida juhtus neil päevil tihti –, püüdis Daisy meeles pidada, kui tänulik ta oli, et isa oli elusalt ja tervelt koju tulnud. Väga paljude jaoks polnud see nii.

Daisy kuulis kedagi enda taga, pööras ringi ja nägi üllatusega Tom Farrelli raamatukogu trepist alla jooksmas. Tom ei arvestaks kunagi, et astmed võivad olla jäised. Tal oli ühel käsivarrel virn raamatuid. Ta oli viimases klassis ja oleks oma perekonnast esimene, kes lõpetab keskkooli. Ta tahtis saada tule-tõrjujaks. Ta oli juba vabatahtlik tuletõrjuja. Arvestades raama-

tuid ta süles, teadis Daisy, et tal on veel vähemalt üks referaat kooli jaoks teha ja ta jääb hiljaks. Nii oli see alati. Kuidagi andis ta oma töö siiski viimasel hetkel ära.

Tom naeris, kui ta temani jõudis. „Tere, Daisy.” Ta rääkis sel muretul enesekindlal viisil, mis oli Tom Farrellile ainuomane. „Ma nägin sind raamatukogus, aga ma olin liiga kaugel, et tere öelda. Ma ei tahtnud hüüda ega riskida sellega, et mind välja visatakse.”

„Ma ei näinud sind.”

„Ma teen inglise kirjanduse tunni jaoks referaati Charles Dickensist. Otsustasin lugeda „Jõululaulu”, sest see on lühike.” Ta rääkis rõõmsalt, liigutades kergelt oma käsivart, nii et Daisy võis näha, et tal oli tõepoolest Charles Dickensi loo eksemplar kaasas. „See on jutt Scrooge’ist, on ju?”

„On küll. Ebenezer Scrooge. Jõuluõhtul külastab teda kolm vaimu.”

Tom kehitas õlgu, ilmselt oma referaadi pärast muretsemata. „Vähemalt ei ole see igav. Lähed sa koju?”

Daisy noogutas. „Ma pean ladina keele tunniks verbe pöörama.”

„Ladina keel.” Tom vabistas õlgu. „Preili Webster on minu jaoks liiga range.”

„Mul on temaga ka inglise keel.”

„Sul vedas. Olen teel tuletõrjehoonesse. Miks ma ei võiks koos sinuga jalutada?”

Tom Farrell koos temaga jalutamas? Daisy hoiatas end, et ta sealt midagi välja ei loeks, ent tundis, kuidas ta süda hüppas. Ta teadis, et ta põsed pidid olema punaseks läinud, aga ta võis selles süüdistada külma ilma. Ta kandis kleidi peal, mille ta ise oli õmmelnud, nõolt saadud pruugitud villast mantlit, põlvikuid

ja nõõridega kingi. Ta oli oma mütsi ise kudunud, aga polnud kudunud kindaid. Tomil olid seljas vanad rõivad, kahtlemata päritud oma vanemalt vennalt. Angus Farrell oli Hollandis eelmisel aastal surma saanud. See oli kõik, mida Daisy teadis. Ta mäletas Angust alati naeratavana, alati hea sõnaga igauhe jaoks. Ta oli armees olnud meedik ja raske oli uskuda, et ta ei tule enam tagasi koju Knights Bridge'i.

Tema isa oli maja ees väljas, kui nad Tomiga sinna jõudsid. Hetkeks mõtles Daisy, et isa on kaunistamise suhtes võibolla järele andnud, aga siis ta nägi, et isa pühkis trepiastmeid, torisedes postiljoni poriste jalgade pärast. Ootamatud külalised olid isegi halvemad kui poriste jalgadega postiljonid. Ta kartis, et isa nähvab nii temale kui ka Tomile, kuid Tom astus relvituks tegeva naeratusega kiiresti ettepoole. „Tore teid näha, härra Blanchard.”

„Tere, Tom.”

„Ma mõtlen, et meil tuleb suur lumetorm. Kas te ei arva?”

„Võibolla. Eks saame teada, kui see juhtub.”

Hetkeks mõtles Daisy, et ta isa võis naeratada, aga ta ei naeratanud, vaid jätkas lihtsalt oma tööd. Tundes piinlikkust, pöördus ta Tomi poole. „Head edu sulle raamatureferaadiga.”

„Head edu sulle ladina keele verbidega.”

„Võibolla ma loen „Jõululaulu”, kui sa oled sellega lõpetanud. See on inspireeriv lugu. Vilets pahur mees õpib ahastusele ja kibestumisele mitte alistuma.”

Tom silmitses teda, seejärel tema isa, kes ei tõstnud silmi oma pühkimiselt. Daisy põskedesse valgus veel rohkem kuumust, seekord sellepärast, et ta oli tabatud. Ta võis Tomi näoil-mest näha, et Tom teadis, miks ta oma märkuse oli teinud.

„Nägemiseni, Daisy,” ütles Tom sõbralikult.

Ta vaatas poisile järele, kui Tom läks üle peatänava linnaväljakule ja suundus tuletõrjehoone poole. Kui ta jälle ringi keeras, oli ta isa sisse läinud, sulgedes eesukse enda järel. Ta polnud sõnagi öelnud ega mingit heli teinud.

Kui palju aega nad peaksid talle andma? Ta lihtsalt ei olnud enam sama mees, kes oli Knights Bridge'ist 1942. aastal lahkunud. Isa ja ema olid linna kolinud kohe enne Daisy sündimist, kraapinud kokku piisavalt raha, et osta see vana maja linnaväljaku ääres. Abiellunud teismelistena, olid nad olnud sunnitud lahkuma oma kodust Swifti jõeoru Greenwichi linnast, mis pühiti kaardilt, et teha teed Quabbini paisjärvele.

Kui tema isa läks sõtta pärast Pearl Harborit, tegid Swifti jõge ja Beaveri oja blokeerivad tammid oma töö, lubades orul – paljaks kooritud kõigest, alates majadest ja äridest kuni puude ja haudadeni – täituda joogiveega idas asuva Bostoni jaoks. Kui isa nüüd septembris tagasi tuli, oli paisjärve täitmise seitsmeaastane protsess peaaegu lõpetatud. Linn, mida tema perekond sugupõlvede vältel koduks oli kutsunud, oli läinud vee alla. Mäed, kust ta kunagi alla oli kelgutanud, olid nüüd saared.

Mõnikord Daisy mõtles, kas isa tunneb end nii, nagu oleks ta tagasi kodus seal orus, mattunud kogu selle vee alla.

Ta läks trepist üles etikule, mis oli puhtaks pühitud ja iga-sugustest jõulukaunistustest lage. Mida isa ütleks, kui ta teeks jõulupärja ja riputaks selle eesuksele? Mida teeks ema? Kuid Daisy teadis, et ta ei saa seda kunagi teada. Ta austaks oma ema soove ja annaks oma isale aega.

Kui ta avas lageda eesukse, vaatas ta tagasi linnaväljaku poole. Tom oli nüüd vaateväljast kadunud. Daisy oli pühendunud õpilane kui Tom, kuid asi polnud ainult selles. Kodutöö

andis talle ettekäände jääda oma tuppa, eemale oma Scrooge'ist isast.

Kaks päeva hiljem tuli Tom Blanchardi majja uiskudega, mis rippusid nõõripidi kokku seotult üle õla, väike metallkarp käes. Daisy oli uksekella peale avama läinud, kuid isa oli otse tema selja taga. Daisy tabati ootamatult ja ta ei teadnud, mida öelda. „Kas sa lõpetasid oma referaadi?” küsis ta lõpuks.

Tom naeris. „Ainult mõne varuminutiga. Kuidas sul ladina keele verbidega läks?”

„Ma ei pea neid kuni homseni ära andma.”

„Kuid sa oled lõpetanud, eks ole? Tubli sinust. Ma kohtun sõpradega Kajajärvel, et uisutama minna.” Tema näoilme muutus, kui ta sattus silmsidesse Daisy isaga. Enesekindel Tom Farrell nägi järsku välja ebakindel ja kohmetu. „Härra ... härra Blanchard ...” Tom selitas kurku. „Ma tahaksin teilt üht teenet paluda.”

Daisy tundis oma isa jäigastuvat, kui isa nihkus tema kõrvale ukسلävele. „Teenet?” Ta torises, ilmselgelt skeptiline. „Mis laadi teenet?”

Tom kõhkles ja avas siis karbi. Sees oli valge küünal või pigem see, mis küünlast järele oli jäänud. Selle vaha oli mustunud ja karbi külgedele tardunud, kahanenud vormituks massiks. Daisy nägi, et ka ta isa kortsutas selle poole kulmu.

Kas Tom ei märganud seda reaktsiooni või ei lasknud ta end lihtsalt heidutada. Ta sirutas karbi isa poole. „Ma mõtlesin, et ehk te panete selle küünla jõuluõhtul oma eesaknale ja süütate selle.”

„Miks?” küsis isa.

„Mu venna jaoks.”

Daisy ahmis õhku, kuid isa jäi vaikseks ja liikumatuks.

„Mu ema tegi selle küünla, kui Angus armeesse astus. Ta lubas seda põletada igal jõuluõhtul, kuni Angus koju tuleb. Noh ...” Tom tõmbas kuuldavalt hinge. „Ta ei tule koju isegi selleks, et ta maha matta. Ema ei suuda taluda, et ta põletab seda küünalt ise, aga ta ütles, et kõik on hästi, kui seda teeb keegi linnast.”

„Tom,” sõnas Daisy isa, hääl lämmatatud. „Poeg ...”

„Ma saan aru, et seda on liiga palju paluda ...”

„Ei ole liiga palju.” Ta sirutas mõhnalise käe ja võttis karbi.
„Meile oleks see au, eks ole, Daisy?”

Daisy noogutas ja tal õnnestus jaatavalt pomiseda.

Tom naeratas, pisarad pähkelpruunides silmades läikimas.
„Täna teid.”